

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarskega in sadjerejskega društva
za Kranjsko.

×

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gld. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 gld.*

Obseg: Anton Janša. — Gospodarji, še je čas! — Panj z na stran potiskajočimi satniki ali listovni panj, tudi Albertijev panj imenovan. — Priloga današnji številki. — Program čebelarske in sadjerejske razstave v Lescah. — Naši dopisi. — Gospodarske raznoterosti. — Listnica vredništea. — III. Imenik. — Inserati.

Anton Janša,
slavni kranjski čebelar.
(Dalje.)

Svetla cesarica dovolila je na omenjeno knjezevo spomenico, naj dobiva Janša za čebelarenje na Dunaji po milosti na leto onih 360 gld., ki mu jih je bila po posebni milosti dovolila uže poprej in namenila tudi za njegovo potovanje po Talijanskem, dokler je bil še pri slikarski akademiji, a zdaj jih je prenesla na „čebelarskega učitelja dunajskega“, ki mu je bilo toraj ostati na Dunaji.

Vrh tega je ukrenila družba, da mu hoče plačo za nekoliko poboljšati iz svojega. Hotela je pa tudi nabirati zanj prilogov po občinah; a preblagi cesarici ni bilo po godu, da bi se nadlegovali kmetski ljudje kolikaj zaradi čebelarskega pouka.

A. Janša bil je s tem zadovoljen ter rekel, da ne zahteva trdne plače.

Potlej se je pa, prevdarivši dobro vse okolnosti, vendar premislil, kakor kaže sledeče:

22. marca l. 1770. pozvan je bil v sejo gospodarske družbe ter tam zaslišan, kjer mu je bilo povedano, da mu je ista plača, katera mu je po cesarici milosti še dovoljena na dve leti, tako tudi poboljšek od družbe, in sicer samo zato, ker družba veruje v njegovo čebelarsko znanje.

Dalo se mu je vse to na znanje, da bi ne čebelaril samo zase ali pa za družbo, ampak da bi skrbel brez prikrivanja za čebelarski pouk.

Družba rekla mu je dalje, da naj, ako mu ni kaj po volji, kar naravnost pové, da se ve družba potem ravnati.

Na to je A. Janša razložil na drobno vse svoje res silo važne premišljaje.

Rekel je: Vidim, da se mi posvetiti popolnoma čebelarstvu ali slikarstvu, če si nočem očitati, da zanemarjam to ali ono; vidim pa, da občinstvu koristim več s čebelarskim poukom, nego s slikarstvom. Vendar pa povem, da so bile moje

okolnosti po cesaričini milosti pri slikarstvu tako vgodne, da sem pri slikarstvu dobil na leto po 800 gld., pa tudi več. Ako ki se pa pečal samo s čebelarstvom, zelo bi se mi pomanjšali dohodki, zaostal bi v slikarski umetnosti in nazadnje bi utegnili ostati tudi — brez kruha. Drago voljo prepuščam pa razsodbi najvišjim poveljem.

Vsled tega preskromnega odgovora A. Janša prosila je gospodarska družba svetlo cesarico brez zamude, naj blagovoli družbenemu čebelarju dodeliti plačo „na vse žive dni“.

Cesarica dovolila to prošnjo in A. Janša dobival je prihodnje po 600 gld. plače starega denarja.

(Dalje prihodnjic).

Gospodarji, še je čas!

(Spisal Janez Bolta).

Nobeden čas v letu nij za sadjerejca in sploh za kmeta tako zlat, kakor ravno pomladanski čas. Zala spomlad vsakemu gospodarju, ki ima le kaj svoje zemlje z lepo donečim glasom, glasno na uho pravi: Dragi moj! vsadi vsaj pet drevesc na prazen prostor, ki ga vidiš okoli hiše zapuščenega brez vsega kinča ležati. Marsikateri gospodar vpraša: kam pa hočem vsaditi sadno drevje? — Odgovor je kratek in za vsacega jasen. — Povsod, kjerkoli je prazen košček zemlje: pri hišah, kraj potov in cest, ob krajeh travnikov, okoli cerkev, vsaj se ve da od zida naj bode drevo toliko oddaljeno da ne zamaka zida; tudi na pokopališčih bi se črešnje, marelice in pritlikovci jako lepo pristali. — Ako je zemljišče, kjer hočeš sadno drevje saditi ravno, je vse eno, kjerkoli izbereš kraj za saditev; ako je pa zemljišče bregovito, pa je treba pomniti to, da sadje na robih, ki so proti severu obrnjeni, naj bolje vspeva. Kako pa to? — Zato, ker je ravno na robih prememba vročine in mraza najmanjša in sadje ne pozebe lahko; — ker pozneje cvete, in nij se treba bati, da bi slana cvetje posmodila. Drugo dobro pa je, ker tako zemljišče o času velike suše naj dalje vlago ohrani, kar je za sadni vrt o času suše velike koristi. —

Kar pa zemlje sploh tiče, je za sadno drevje najboljša dobra, gnojna ilovica, najslabejša pa je močvirna in peščata zemlja. — Razumna glava in pridna roka zna tudi tu pomagati in močvirno in peščato zemljo za sadni vrt pripraviti. Močvirno, ako jo osuši z odvodnimi rovi in jarki in podzemeljskimi prekopi, po katerih se odvečna voda odejeja. Peščata zemlja pa se zboljša, ako na njo navozimo ilovice; kamnita pa, ako se kamen, vsaj veliki odstrani in se napelje rodovitne zemlje, ki se najlaže nakoplje pri germovju ali pa na obronkih gozdov. Kar se tiče vrste, potrebuje jabelko rodovitno, samo malo vlažno zemlje. Hruška, ona je pa že trša in prenaša večo vlažnost, kakor jablana. — Kedaj naj se sadno drevje presaja, ali v jeseni, ali spomladi, o tem sadjerejci niso še jednacih misel. — Nekateri pravijo, da je bolje presajati v jeseni, drugi pa, da je bolje spomladi, vsaki pa podpira svoje mnenje z važnimi razlogi, na katere se treba ozirati. Ako je jesen dolgo časa lepa, tako, da je že listje odpadlo in sok v drevesu že nehal pretakati se, takrat je pri ugodnem vremenu dobro presajati drevesca. Pa zakaj: Včasih nastane spomlad nenadoma. Če je sneg pod drevjem, le mali vzvišeni prostor okoli debla je brez snega, pa ako pride gorak jug in malo solnce prigrjeje, pa je že začelo drevo živeti. Ko se pa sok v drevesu omehča, potem se drevesce nerado prime in slabeje raste. —

Sadno drevje presajati nij tako lahko, kakor bi kedo mislil. Treba je pazljivosti in točnosti, kakor pri vsakem drugem natančnem delu, ako hočemo, da nam bode šlo dobro in srečno izpodrok. — Večkrat se dogodi, da izkoplješ jamo, kakor klobuk veliko, vtakneš v njo drevesce na koreninah vse ranjeno in bolno, nasuješ nanj srpe, drobne in debele, ki je nekoliko z mrtvo zemljo pomešana, s peto prav trdo okoli debeleca potlačiš, potem se pa še čudiš, da se je drevesce posušilo, da slabo raste, in izrečeš svojo modro sodbo, ki se navadno tako pogosto sliši iz ust našega kmeta: „Naša zemlja nij za sadje, nij pa nij“; vsaj sem že nekaj nakupil pred frančiškani v Ljubljani, pa vse se mi zapored posuši, ne vem kakov „šment“ je to, zmirom sadim, pa nij družega videti, kakor dve z mahom na debelo poraščeni tepki, ki so jih še ranjki oče vcepili, in jedna jablana, ki je bolj podobna kakim starim strohnjenim viselcem, kakor pa jablani. Zdaj naj pa še kedo trdi, da na tej zemlji hoče kaj zrasti. — Neznanje in zanikrnost v sadjereji sta ona dva sovražnika, ki sta vzrok, da imamo mi Slovenci še toliko praznih prostorov, kjer bi se zamogel dičiti prekrasen saden vrt, ki bi kmetu, ako bi samo nekoliko pazljivosti nanj obrnil, za davke obrodil. —

Pred vsem je treba drevesce iz cepivnega vrtiča pametno izkopati. Korenine in koreninice razširile so se tako, kakor veje, včasih pa še na šireje; zato treba, kader boš drevesce izkopaval, nekoliko dalje zastaviti. Toliko daleč začni kopati, in sicer počasi, na rahlo in pazljivo, da koreninice sesalk ne raniš ali odtrgaš, koplji toliko časa, dokler se drevesce samo z rušo vred ne izvali, nikakor pa je ne smeš s silo rovati, ker nikoli se bolj ne poškodujejo koreninice sesalke, kakor s silnim rovanjem. Ako je treba kako koreninico odstraniti, odreži jo z ostrim nožem; nikakor pa je ne smeš odsekati z motiko ali lopato, ker jo lahko razkolješ in zelo poškoduješ s tem glavno korenino. —

Ako presajaš drevesca v jeseni, izkopaj vsaj 10 dni prej jamo; ako pa presajaš spomladi, pa izkopaj jame v jeseni, da se bode zemlja zrahljala in se hrane iz zraka navzela. Jama mora biti 4 v dobri, rahli zemlji na vrtilih naj manje 3 čevlje široka, 2 čevlja pa globoka. Spomladi, ko nastanejo prvi lepi dnevi, čas je presajati. Potrebna pa sta dva človeka. Jeden naj drži drevesce navpik, drugi pa naj vsipa boljšo zemljo pazno okoli korenin. — Ko si vso zemljo že vsul v jamo, daj jo rahlo pritlačiti. Ako si pa slabo zemljo pri izkopavanju jame dobil, zboljšaj jo z gnojem mešancem. Sploh pa pazi, da boš vselej boljšo zemljo spodaj h koreninam djal, slabšo pa na vrh. Črez teden ali 10 dni, ko se je zemlja vlegla, daj drevescu kolec. —

Hruške, jabelka in črešnje sade se 7 m do 9 m, ako je pa dobra zemlja, tudi 9 m do 10 m narazen; pa boljše je da se držiš prve številke. Kostanj in orehi naj se sade 10 m do 11 m narazen; češplje, slive, breskve in marelice naj se sade 2½ do 3 metre narazen. — Od sosedove meje naj drevje vsaj 5 metrov oddaljeno bode, večje bližine kakor 4 metre naj nikdar nima. Tudi zamoreš med večji med-prostor vsaditi pritlikovce, ako hočeš. Ako jim postrežeš dobro, bodo ti obilno povrnili. — Ako dobiš drevesca iz oddaljenega kraja, ki so po potu zvenela, ali ako si dalje časa na solneu stoječa kupil, zakopaj jim korenine v zemljo in polivaj jih skrbno z vodo vsaki dan dvakrat, najbolje jih je polivati z nekoliko mlačnimi pomijami, kakor skušnja uči, in v nekoliko dnevih bodo živela. (Konec prih.)

Panj z na stran potiskajočimi satniki ali listovni panj, tudi Albertijev panj imenovan.

Odkar je Dzierzon izumel premakljive satnike, poskušal je že marsikdo, kako bi se mogel Dzierzonov panj preurediti ali še izboljšati. Taki poskusi niso bili vselej brez vspeha. Dobilo se je sem in tja kaj dobrega, večkrat pa se je poskuševalcu sreča odtegnila, in delo bilo je slabo poplačano. Od vseh strani se je poskušalo. Veliko takih poskuševalcev je bilo zadovoljnih, če so mogli panju unanjo podobo preurediti; drugi zopet, da so panjev notranji del tako uredili, da se je dal razstaviti in deliti, med tem, ko je unanja podoba celotna ostala. Še drugi so skušali panj tako preurediti, da se njegovi notranji in unanji del da razdeliti. Vse te preuredbe pa imajo zopet svojo dobro in tudi slabo stran. Poglavitno pri tem je, da se dobro ohrani in slabo odstrani.

Ako tako vse na tanko ogledamo in premislimo, dobili bomo tri reči, na katere je pri izdelovanju panjev treba paziti, in te so: 1. Panj naj bo tako narejen, da bo vspeh in napredek bučel neprestano podpiral in pospeševal in bil bučelam dobro zimsko stanovanje. 2. Panj naj bo tak, da bo čebelar lahko hitro in brez ovire, ter potrate časa svoja dela izvrševal, kajti čas je zlato. 3. Pri izdelovanju panja naj se čebelarjeve podnebne, osobne in nošne zadeve v poštev privzamejo.

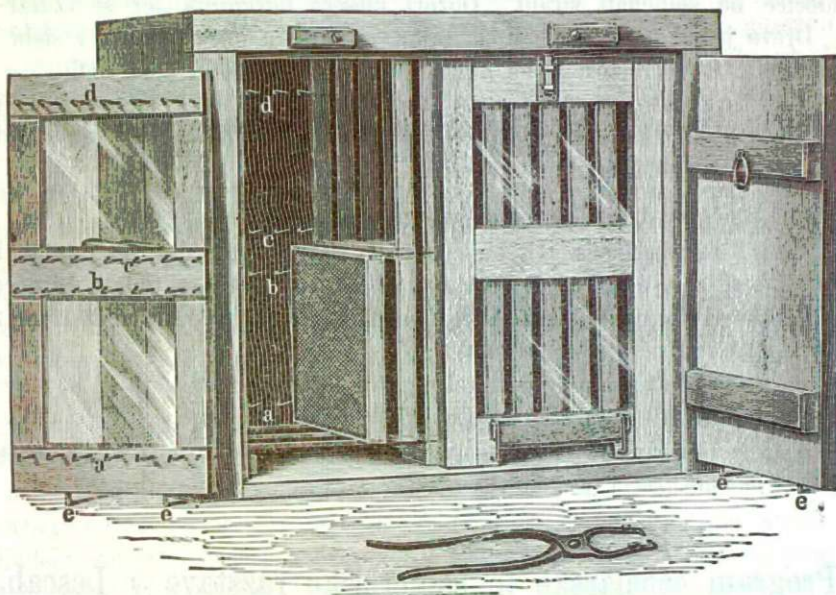
Vsem tem točkam primeren panj izumil je A. Alberti na Avstrijskem. Njegov panj v zadevi s prvo točko nobenemu drugemu ne zaostaja, z drugo točko jih veliko prekosi, in ako se s tretjo primerja, bo komaj kak drugi bolj pripraven, kot ravno njegov.

Ta panj naj bode tudi malo opisan, k temu pomaga dodana podoba.

Podoba nam kaže omaro, ki je zelo Dzierzonovemu dvojčeku podobna in katere notranji prostor dvojčekovega ne presega. Razložek je ta, da se k dvojčekovem notranjem prostoru le od strani in k Albertijem panju od zadne strani pride. Spredaj narejeni ste luknjici za izletanje čebel. Sprednica ali sprednja končnica je dobro pritrjena in se ne da premikovati ali celo proč jemati. Pridejana podoba kaže zadnjo stran, ki ima dvojna vrata, in ako se vrata odpro, se satniki po strani lahko iz panja vzamejo in nazaj potisnejo. Zato se ta panj imenuje: panj z na stran potiskajočimi satniki. Lahko bi se tudi imenoval listovni panj, ker se njegovi satniki dajo kot listi v bukvah pregledovati.

Na desni vidi se satovje z okvirčki razpostavljeno, kar skozi vdejana okno lahko zapazimo. Okvirji ali satniki imajo velikost nemških normalnih polokvirjev, a zgoraj nimajo podaljšane stranice za obešanje, tudi nimajo nikakoršne priprave, postavim žeblijev, da se eden k drugemu ne pritisnejo. Dva polokvirčka se eden na drugega postavita. V levem prostoru se vidi najpred jeden dvojni satnik in zraven v znožju jeden dovršen in dodelan polsatnik. Ta polsatnik in vsi drugi spodnje vrste so na treh železnih palčicah, ki od ene stranice do druge drže. Da se pa satniki vendar ne morejo jeden k drugemu nagibati, napravljenih je 8 po 2.5 mm debelih in 3.5 cm dolgih brezglavnih žebličkov, kateri so v štirih vrstah na prednici, tako tudi na oknih nabiti, kakor se vidi pri *a*, *b*, *c*, *d*. Nabiti morajo biti prav natančno, tako da po dva in dva naredita zob. Da se pa žebliji bolj pravilno in natanko zabijajo, naj se napravi lesena mera. Če so žebliji pravilno zabiti, se okvirji ne dotikajo sprednje končnice, tudi okna ne, temveč povsod ostaja po 6 mm prostora. Ko se okno zapre, se spodnji žeblički pri *e* v nalašč zato pri-

pravljene luknjice porinejo, ter se žebli na oknih tako vravnajo, da pridejo v prostor med satniki, okno se pritisne in z zapahom pritrdi. Na to se zapro še zunanja vrata, kakor kaže podoba na desni, se vidi, kakšna so. Tako je zaprt ves panj. Ta panj da se tudi z natančno zapirajočo deščico predelati, kakor kdo hoče.

Vsak sat v panju se lahko, kot pri drugih panjevih s premakljivimi satniki izvleče in pregleda, samo sosedna satnika se malo odmakneta.

Mnogo vidi se že skozi okna, tedaj ni treba za vsako malenkost satnikov vunkaj jemati. Kar pa je še največje vrednosti pri teh panjevih, je to, da bučele po vseh prostorih med satovi do vsake vlažnosti lahko pridejo. Po zimi, ko hud mraz pritiska, denejo se med okna in duri blazinice iz podmetka (vate).*

Poslovenil J. Jeglič.

Priloga današnji številki

so štiri vrste hrušk in štiri vrste jabelk vse skupaj na dveh listih in sicer:

Hruške.

1. Bovišenka (Himmelfahrtsbirne) spada k maslenkami. Ta hruška je izvrstna za mizo. Meso ima belo, nekoliko rumeno bliščeče, jako fino in sočnato, sredina ni kašcnata, ampak razstopljiva, okus ima po sladkorju. Dozori koncem avgusta ali začetkom septembra ter se zdrži 14 dni. Drevo zraste visoko ter je zelo rodovitno. Mraz mu škoduje.

2. Sikska (Six's Butterbirne) je zimaska maslenka, katera v nekaterih krajih izvrstno rodi. Okus ima ta hruška jako fin in sladkornast. Podobe je ta hruška

*) Ta članek smo vzeli iz „Deutsche illustrierte Bienenzeitung“, katero zdaja svetovno znani čebelar Gravenhorst, ravno od tam prejeli smo tudi podobo panja. Bukvarna C. A. Schwetschke u. Sohn v Braunschweigu določila omenjeni list za 2 gld. 40 kr. na leto, novim naročnikom se določje do zdaj izšlih 6 snopičev.

nekako čudne, navadno je vsa bulasta. Kožo ima vedno zeleno. Dozori začetkom novembra ter vzdrži še meseca decembra.

3. **Blumenbachka** (Blumenbachs Butterbirne) spada k zimskim maslenkam. Meso ima belo, sosnato, po cimetu dišeče in jako sladko. Barve je rumene brez vse rudečice na solnčnati strani. Dozori meseca novembra ter se vzdrži štiri tedne. Drevo je jako rodovitno, toda samo v dobri in gorki zemlji, v slabi ostane sad le droban; tudi prostost ji ne ugaja, veliko bolj omejeni gosti vrti.

4. **Hardenpontka** (Hardenpont's Winter-Butterbirne) je ena najboljših in naj finejših zimskih maslenk. Dozori še le meseca decembra ter se zdrži do meseca februarja v dobri zemlji bogato rodi.

Jabelka.

1. **Hawthorden** spada k ploščakom (Plattäpfel) ter daje jako veliki in lepi sad, meso pa ni zelo okusno. Dozori začetkom oktobra in se vzdrži do decembra.

2. **Žolti Rihard** (Gelber Rihard) spada k golobičarjem. Daje izvrstno zimsko sadje ter dobro rodi v peščenii zemlji.

3. **Reneta Baumanova** je nek rudeči kosmač, ki dozori še le meseca decembra ter dobro rodi v mrzlih krajih.

4. **Angleški Rambur** je le na videz dober in jako lep, posebno na mizi; meso pa ni okusno. Sicer je rodoviten.

—r.

Program čebelarske in sadjerejske razstave v Lescah, katera se bode pričela 17. avgusta ter bode trajala do 24. avgusta t. l.

I. Nedelja 17. avgusta.

Pozdrav došlih gostov. Ob 10. uri otvorenje razstave na „Krištofovem“ vrtu poleg železniške postaje.

Ob 12. uri skupni obed pri „Krištofu“, potem pogovori in posvetovanje o društvenih stvareh.

Volitev dveh odsekov za premiranje. Potem izlet na Bled, ker bode ta večer jezero razsvetljeno o priliki rojstnega dne našega presvitlega cesarja.

Od 18. do 23. avgusta bode razstava obiskovalcem odprta.

Vstopnina znaša 20 kr. za osobo. Udje, ki se kot taki izkažejo, so vstopnine prosti.

II. Nedelja 24. avgusta.

Dopoldne ob 10. uri izvršitev premiranja; potem izžrebanje v ta namen nakupljenih razstavnih stvari. Ob 12. uri skupni obed, potem izlet v Breznico, kjer se bode vzdala plošča v rojstno hišo prvega kranjskega čebelarja Anton Janša. Potem vrnitev v Lesce in konec razstave.

Darila ali premije obstale bodo v medaljah c. kr. ministerstva kmetijstva, v častnih diplomah društvenih, kakor tudi darilih v denarji.

Razstaviti se zamore vse, kar spada v to stroko ne le samo iz kranjske dežele, ampak tudi iz drugih dežel.

Naznanila za razstavo naj se pošiljajo do konca julija na „predsedništvo čebelarskega in sadjerejskega društva za Kranjsko na Jesenicah (Gorenjsko).“

Naši dopisi.

Iz Kostanjevice. Gospodu dopisniku iz Borovnice povedati hočem nekoliko iz mojihkušenj v „špičmiši“ ali „rovki“.

Moje mnenje je to, da je ta rovka navadna miš. Rovka je žuškojedka ter ni v stanu drugače priti v panj, kakor skozi izletnico, če je ta po neprevidnosti čebelarja previsoka. Ker rovka panja nikdar ne pregloda, jej je lahko vhod v panj zabraniti. Pri nas imajo gospodarji lončene črepinice, s katerimi zapirajo izletnice tako, da čebelam ne primanjkuje nikdar svežega zraka. Nikakor ni mogoče, da bi rovka pri tako zaprtem panju pozimi vanj prišla, poleti pa uže tako ne gre.

O rovki sem pa tole opazoval, torej naj povem: Nekega dne sedeč v čebelnjaku začul sem škrebjanje mej dvema panjema. Pogledam kaj je ter zapazim rovko, ki si je prizadevala nekaj z nožico doseči, do česar pa zaradi panjev ni mogla priti. Jaz odmaknjem nekoliko panj ter zagledam na onem mestu kakih 10 mešičkov, v katerih so bile zabubane ličinke satnega mola. Rovka je sicer pri premikanji panja pobegnila, a zopet se vrnila ter vse iste ličinke naglo pohrustala.

Da bi se prepričal, kaj bi počela rovka s čebelami, priložil sem na isto mesto mrtvih čebel in trotov, a rovka se jih ni dotaknila. *L. Abram.*

Iz Št. Ruperta na Dolenjskem. V nedeljo 16. marca imeli smo tukajšnji udje „čebelarskega in sadjerejskega društva“ popoldne po službi božji v naši ljudski šoli svoje prvo zborovanje. Pozdravil je navzoče ude v lepem govoru naš vrli domorodec g. Josip Brear. Potem je razložil g. nadučitelj Anton Pavčič navzočim pravila ter jim raztolmačil namen tega prekoristnega društva. Potem se je volil odbor podružničin. Predsednikom, kateri je tudi tajnik in blagajnik, voljen je bil g. Anton Pavčič, odbornikom pa gospodje: Josip Brear, Franjo Steklasa in Ivan Urbančič, vsi trije posestniki. Društvu pristopili so še tisti dan štirje posestniki.

Po dokončanem zborovanji rekli smo še marsikatero v „Škedljevi gostilni“ pri dolenjski kapljici. G. A. Pavčič opisal je pri tej priliki navzočim umrlega g. župnika L. Pintarja na Breznici in njegove zasluge za sadjerejo na Gorenjskem. Toiiko poročam Vam na kratko, prihodnjič torej več, kajti, kakor se kaže imajo ljudje za društvo veselje ter upam, da jih bode kmalo več pristopilo.

—č.

Gospodarske raznoterosti.

Tistim gospodom udom, ki so se zaradi drevese na nas obrnili in mogoče niso bili po volji postreženi, naznanjamo, da ima društvo sedaj vže svojo drevesnico v Radoljci, katero je vzelo v najem od g. Homana.

Današnji številki pridjana sta dva lista podob. Vsim gospodom naročnikom pa ne moremo žalibog obeh poslati, ker smo jih iz Dunaja premalo dobili.

Listnica uredništva. J. B. kaplan v K.: Lepa hvala, da ste nam zdravi. — G. A. P. v Št. R. Hvala! — G. A. v Kostanjevici: Konec prihodnjič. Na zdravje! — G. J. na Dovjem: Prosimo zopet kaj!

III. Imenik

p. n. gg. udov našemu društvu, kateri so vplačali letnino za l. 1884.

Franc Prešern, posest. v Zabreznici; Jože Klinar, posest. na Jesenicah; Jože Novak, posestnik na Jami; Franc Šoklič, posest. v Lomu; Avgust Malej, posest. na Fužinah; Anton Vrančič, učitelj v Metliki; Miha Šranec, mlinar na Jesenicah; M. Ambrožič, mlinar v Št. Petru; Jakob Valenčič, mlinar v Stružniku; Anton Tavčar, župnik na Raki; Gregor Jenko, fuž. oskrbnik, Belapeč; Ivan Bartl, učitelj v Grahovem ($\frac{1}{2}$ l.); Anton Žagar, trgovec na Brodu na Kulpi; Lovro Mencinger, župnik na Golem; Matija Gerzin, župn. oskrb. v Banjiloki; Anton Maier, nadučitelj na Jesenicah; Janez Oblak, župnik v Borovnici; Lorenc Krištofič, župnik v Kovorji; Franc Rihar, župnik v Planini; Jakob Pretnar, nadučitelj v Srednjivasi bohinjski; Franc Brulec, župnik na Dolini; Andraž Veržič, zeljar v Smolincih (Štajarsko); Blaž Rakar, posestnik v Žirovnici; Šimen Knaflič, posestnik v Doslaveh; Anton Žumer, čebelupeec na Javorniku; Janez Čop, posestnik v Mostah; Jernej Poklukar, posestnik v Grabčeh; Peter Režek, župnik v Staremtergu pri Poljanah; J. Dralka, c. k. okrajni glavar v Radoljci; Jernej Jare, župnik v Dolu; Martin Peruzzi, Lipe pod Ljubljano; Jožef Mesner, nadučitelj v Komendi; Janez Gams, posestnik v Loki; Valentin Golar, krčmar na Svetji; Blaž Šilar, posestnik na Verbi; Anton Aleš, dekan v Semiču; Josip Petrič, c. k. okrajni tajnik v Kerškem; Vekoslav Janeš, posestnik v Kerškem; Valentin Treven, trgovec v Idriji; Jožef Prezča, župnik v Pečah; Mat. Absec, posestnik v Hotiču; Janez Valant, posestnik v Novivasi; Jernej Janša, posestnik v Moistrani; Jože Olifčič, posestnik v Žapužah; Anton Arko, posestnik v Ribnici; Alojzij Žitnik, posestnik na Grosupljem; J. Auser, učitelj na Boh. Beli; Baloh Jurij, posestnik v Mostah; J. Bulove, trgovec v Radoljci; J. Dežman, posestnik v Lipenci; Matija Ferjan, posestnik na Seli pri Bledu.

Sledeči pri podružnici v Št. Rupertu na Dolenjskem:

Josip Brear, posestnik v Kamnah; Franjo Odlazek, cerkovnik v Št. Rupertu; Franjo Steklasa, posestnik v Prelesji; Franjo Grčar, posestnik v Kamnah; Ivan Urbančič, posestnik v Brinji; Ivan Zore, posestnik v Brinji; Ivan Kovačič, posestnik v Škrljevem; Ivan Pavlin, posestnik v Škrljevem; Ivan Boh mlajši, zasebnik v Veseli gori; Jože Breznikar, posestnik na Bregu; Jože Jaki, posestnik v Dragi; Anton Mausar, posestnik v Praprečah; Jože Golob, posestnik v Homu; dr. Ivan Škedl v Št. Rupertu; Franjo Penca, župan, posestnik in usnjar v Mokronogu; Franjo Pavlin, trgovec v Št. Rupertu; Anton Bedene, trgovec v Št. Rupertu; Franjo Uršič, posestnik v Št. Rupertu; Jože Lokar, posestnik v Dragi; Anton Pavčič, nadučitelj v Št. Rupertu (I. Imenik), vkup 20 udov.

Dalje prihodnjič.

List se naročuje in pristop k društvu naznanja pri g. Modicu na Jesenicah (Gorenjsko), in pri g. O. Homanu v Radoljci. Kateremu g. naročniku ali udu pa list ne doide do konca vsacega meseca, naj ga reklamira pod naslovom: Na ekspedicijo Slov. čebelarja in sadjerejca na Jesenicah (Gorenjsko). Take reklamacije v neprilepljenem zavitku so poštnine proste.

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnina „Čebelarkega in sadjerejskega društva za Kranjsko“. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.